

Sygn. akt IV U 1995/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Łożyńska-Motyka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Alicja Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2013 r. w Olsztynie

sprawy S. W. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wypłatę emerytury za okres od dnia 01.10.2011r. do dnia 31.08.2012r.

na skutek odwołania S. W. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 15 kwietnia 2013 r. nr (...)

o d d a l a o d w o ł a n i e

Sygn. akt IV U 1995/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 kwietnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił S. W. (2) uchylenia decyzji z dnia 3 października 2011 roku w części, w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 roku, nr 291 poz. 1707) w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009 roku nr 153 poz. 1227 ze zm.) prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 31 sierpnia 2012 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r., ogłoszony w dniu 22 listopada 2012 r., który w jego ocenie nie ma zastosowania do przypadającego przed tym dniem okresu zawieszenia emerytur na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Od powyższej decyzji S. W. (1) wniósł odwołanie. Domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez uchylenie decyzji z dnia 3 października 2011 r. i nakazanie organowi rentowemu wypłaty świadczenia emerytalnego za okres od 1 października 2011r. do 31 sierpnia 2011r. wraz z ustawowymi odsetkami. Wnioskodawca zarzucił zaskarżonej decyzji

niezgodność z treścią orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 oraz błędną wykładnię wskazanego wyroku.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o jego oddalenie.

Zdaniem organu rentowego, skoro orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku zostało opublikowane w dniu 22 listopada 2012 roku, to dopiero z tym dniem utracił moc art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 2 lipca 2008 roku ubezpieczony S. W. (1) złożył w ZUS wniosek o emeryturę. Decyzją z dnia 16 lipca 2008 roku (...) Oddział w O. przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2008 roku. Wypłata świadczenia została zawieszona, z uwagi na kontynuowanie przez wnioskodawcę zatrudnienia.

W dniu 16 maja 2011r. odwołujący wystąpił do ZUS z wnioskiem o podjęcie wypłaty świadczenia emerytalnego. Decyzją z dnia 19 maja 2011r. organ rentowy dokonał ponownego ustalenia wysokości świadczenia oraz wznowił wypłatę emerytury wnioskodawcy od dnia 1 maja 2011 roku.

Powyższy stan trwał do czasu wydania decyzji z dnia 3 października 2011 roku, na podstawie, której organ rentowy ponownie wstrzymał wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 roku, podnosząc że ubezpieczony pozostaje nadal w zatrudnieniu.

Wobec osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę. Decyzją z dnia 14 sierpnia 2012r. organ rentowy przyznał u prawo do emerytury od osiągnięcia wieku tj. od 13 lipca 2012r. Jednocześnie ZUS zawiesił wypłatę świadczenia wobec kontynuowania zatrudnienia.

Z dniem 20 września 2012r. odwołujący rozwiązał stosunek pracy z Poczta Polska S.A. na mocy porozumienia stron. Decyzją z dnia 25 września 2012r. organ rentowy ponownie ustalił wysokość świadczenia emerytalnego i podjął jego wypłatę z dniem 1 września 2012r.

W dniu 10 grudnia 2012 roku odwołujący zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o wypłatę wstrzymanej emerytury od 1 października 2011 r. do 31 sierpnia 2012r. wraz z należnymi odsetkami, zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia z dnia 13 listopada 2012 roku.

(dowód: akta ZUS)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Decydujące znaczenie dla rozważenia zasadności złożonego odwołania miało ustalenie, czy organ rentowy zasadnie odmówił uchylenia decyzji z dnia 3 października 2011 roku, w części, w jakiej decyzja ta zawiesza na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wypłatę emerytury wnioskodawczyni od dnia 1 października 2011 roku.

Przechodząc do oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego na wstępie rozważań należy wskazać, że S. W. (1) domaga się wypłaty emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 31 sierpnia 2012r. w następstwie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, w sprawie o sygn. akt: K 2 /12.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że powyższym wyrokiem Trybunał Konstytucyjny orzekł o niekonstytucyjności art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw

(Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 roku Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dnia 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

W myśl tego orzeczenia: „Art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 roku Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227, z 2010 roku Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 roku Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 roku, poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dnia 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt: K 2/12, zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw z dnia 22 listopada 2012 roku (poz. 1285). Zatem z tym dniem utracił moc art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku.

W powyższej sprawie nie można nie dostrzec faktu, że przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS dodany przez art. 6 pkt. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2012 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych w związku z orzeczeniem Trybunału z dnia 13 listopada 2012 roku jest niezgodny z Konstytucją od początku i został wyeliminowany z porządku prawnego. W orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że akt normatywny uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą, nie powinien być stosowany przez Sąd w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2009 roku, II PO 8/08).

Jednakże Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wskazanego orzeczenia w zakresie jego skutków stwierdził, że z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw traci moc art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy. Oznacza to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed tą datą (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2013 roku, sygn. akt: II UK 299/12).

Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika tymczasem, że wnioskodawcy przyznano prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2008 roku i zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami jej wypłata podlegała zawieszeniu, gdyż ubezpieczony kontynuował zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy. W tych warunkach nie ma do odwołującego zastosowania dobrodziejstwo wynikające z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, albowiem skarżący znajduje się w innej sytuacji, bowiem nabył emeryturę w okresie, kiedy dla realizacji prawa do świadczenia wymagane było rozwiązanie stosunku pracy z pracodawcą na rzecz, którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

W związku z tym nie można też mówić o naruszeniu zasady ochrony praw nabytych, o których mowa w motywach wyroku Trybunału Konstytucyjnego, gdyż Trybunał wyraźnie stwierdził, że osoby, które składały wnioski o emeryturę i zgodnie z obowiązującymi w tym momencie przepisami, musiały rozwiązywać stosunek pracy, mają prawo wskazywać na ochronę praw nabytych, ale zasada ta nie ma charakteru absolutnego. Ustawodawca może dokonywać jej ograniczenia m.in. ze względu na sytuację gospodarczą czy demograficzną. Takie stanowisko wynika również z

orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Białymstoku. W tych warunkach odwołanie wnioskodawcy należało uznać za nieuzasadnione.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.